

На фото минулорічні стипендіати та учасники конкурсу Zavtra.UA - 2019: Ярослава Волчанська, Вікторія Фесюк, Олександра Сухенко, Віолета Віднєєва, Віктор Туртуріка, Анастасія Крячко, Карина Ковальчук, Дар'я Грабенко, Летиція Курята.
Автор фото - Анастасія Зотова

Участь у стипендіальній програмі «Zavtra.UA» для студентів Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка 12 років поспіль не втрачає свого особливого значення. Адже реалізація цієї програми спрямована на підтримку найбільш обдарованих і цілеспрямованих студентів провідних вищих навчальних закладів України.

На офіційному сайті «Zavtra.UA» (zavtra.in.ua) організатори програми чітко заявляють про її мету — виховання нового покоління українців з якісною освітою та сильним почуттям громадянської відповідальності, які змінять країну.

«Ми знаходимо найталановитіших студентів України, надаємо їм фінансову підтримку для продовження освіти та реалізації власних проектів, створюємо додаткові можливості для індивідуального розвитку, налагодження нових зв'язків, спілкування, обміну досвідом та інформацією».

За останні 5 років у Стипендіальній програмі «Zavtra.UA» взяло участь понад 80 студентів, 8 з яких стали стипендіатами нашого університету:

1. Околелова Тетяна Валентинівна, магістрантка факультету іноземних мов (науковий керівник – Гундаренко Олена Володимирівна).
2. Ігнат'єв Ігор Олександрович,

ZAVTRA РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ ВЖЕ СЬОГОДНІ

магістрант факультету історії та права (науковий керівник – доцент Ковальков Олександр Леонідович).

3. Екіменкова Ольга Валентинівна, студентка фізико-математичного факультету (науковий керівник – доцент Трифонова Олена Михайлівна).

4. Бевз Яна Вікторівна, магістрантка факультету історії та права (науковий керівник – доцент Чорний Олександр Васильович).

5. Дромашко Аліна Іванівна, студентка IV курсу факультету іноземних мов (науковий керівник – доцент Снісаренко Ірина Євгенівна).

6. Курята Летиція Іванівна, студентка факультету філології та журналістики (науковий керівник – доцент Фенько Наталя Миколаївна).

7. Туртуріка Віктор Ігорович, магістрант фізико-математичного факультету (науковий керівник – доцент Парашук Степан Дмитрович).

8. Орел Ольга Володимирівна, студентка факультету фізичного виховання (науковий керівник – доцент Маленюк Тетяна Володимирівна).

Стати стипендіатом «Zavtra.UA» — справа не з легких. Необхідно пройти три відбіркових тури, гідно представити й захистити своє наукове дослідження, продемонструвати високий рівень фахових знань, лідерські якості та комунікаційні здібності, а також бажання зробити свій внесок у процес перетворення країни.

Для університетів наявність стипендіатів означає визнання високого рівня підготовки фахівців. ЦДПУ ім. В. Винниченка по праву пишається своїми щорічними переможцями стипендіальної програми «Zavtra.UA» Фонду Віктора Пінчука!

Для того, щоб ви відчули весь спектр емоцій і переживань учасників програми «Zavtra.UA», пропонуємо допис стипендіатки минулого року Летиції Куряти, студентки 4 курсу факультету філології та журналістики.

Як стати частиною великої команди Zavtra.Ua — досвід студентки

Як правило, проекти чи можливості з'являються з початком нового навчального року — восени. Пропозиція взяти участь у стипендіальній програмі фонду Віктора Пінчука «Zavtra.Ua»

стала для мене неочікуваним сюрпризом. Адже треба писати наукову (!) роботу, а у разі проходження до третього туру, їхати до Києва, щоб продемонструвати свої особистісні якості. Перший етап — написати наукову роботу. Важливо знайти дійсно актуальну тему, де можна продемонструвати цікаві й непередбачувані результати. Утім найголовнішим видається момент особистого зацікавлення темою, треба дійсно жити тим, про що пишеш у дослідженні. Сьогодні можу зізнатися, — це була найбільш ґрунтовна, серйозна та цікава наукова робота за час навчання в університеті.

На моє здивування я дійшла до третього туру. Це був суцільний виклик. У Києві нас попередньо поділили на групи, відбір тривав два тижні у дві зміни. На третьому етапі потенційного стипендіата оцінюють не тільки, як студента, а й свідому людину та громадянина своєї держави. Після третього туру в мене прокинулося бажання увійти до сотні найкращих студентів України. Тоді усвідомила, що написання роботи було найлегшим у цьому конкурсі. А от коли ти за крок до перемоги, очікуєш більше двох

місяців у невідомості — це найважче.

Вечір травня. Допишу самостійну роботу, попередньо промоніторивши сайт, — нічого. За декілька годин мій куратор пише: «Вітаю!». Десь хвилин п'ять я намагалася зрозуміти, з чим саме мене вітають. Отримую від нього список переможців, де знаходжу себе. Сліз радості було море. Тоді всередині мене щось викликало неймовірну гордість за цю роботу.

Зі вступом у команду Zavtra.UA, прийшло усвідомлення того, наскільки вона потужна та яка це велика можливість у житті. Я це називаю — «стати частиною справжньої еліти». По-перше, рік тобі виплачують стипендію у розмірі 1800 гривень (це вже з податками). По-друге, знайомства, які допоможуть реалізувати проект чи просто знайти нового друга або кохання (таких історій безліч). По-третє, відкриваються нові можливості — форуми, тренінги, кемпи (майже всі вони безкоштовні). По-четверте, слухати потужні меседжі від відомих людей. Особисто моїм відкриттям стала редакторка видання «Дзеркало тижня» Юлія Мостова та директорка фонду Олени Пінчук «ВІЛ/СНІД» Ольга Руднева. Вони вразили мене до мурах.

Зрештою, якщо ти — студент і хочеш розвиватися, стати частиною потужної команди, заповної анкети та готуйся до конкурсу!

Летиція Курята

студентка IV курсу факультету філології та журналістики

ДАЙДЖЕСТ НОВИН

Найкращі філологині факультету

11 січня 2019 року на кафедрі української мови відбулося нагородження переможців першого етапу Всеукраїнської студентської олімпіади з української мови та літератури.

Найкращими філологами стали такі студентки IV курсу факультету філології та журналістики:

I місце посіла Аліна Віхтенко,

II місце (з різницею всього в 3 бали) – Олександра Ільченко,

III місце – Катерина Чорненко.

Зустріч ректора з іноземними студентами

2018-й рік був знаменний для нашого університету багатьма здобутками та знаковими подіями.

Зокрема, після тривалої перерви університет знову почав працювати з іноземними студентами. Під час зимових свят ректор ЦДПУ імені Володимира Винниченка, професор Олег Семенюк зустрівся зі студентом з Кот-д'Івуару, держави в Західній Африці, Анжем Патерном, який приїхав в Україну та вперше побачив нашу зиму. Ректор розпитав про проблеми адаптації до нових умов та привітав із Новим роком.

У ЦДПУ імені В. Винниченка вручили дипломи магістрам

29 грудня 2018 року в актовій залі ЦДПУ імені В. Винниченка відбулося свято вручення магістерських дипломів. Цього року закінчили навчання 560 магістрантів, серед них 115 студентів – з відзнакою, і саме вони були головними героями урочистої церемонії.

Окрему відзнаку ректор університету, професор Олег Анатолійович Семенюк вручив випускнику спеціальності «Комп'ютерні науки» Володимиру Міхаву (фізико-математичний факультет), який має один з найвищих показників успішності навчання – 97,3%. А почесний гість свята – народний депутат Костянтин Яриніч нагородив Грамотою Верховної Ради України Ольгу Щурову (психолого-педагогічний факультет) на відзначення її волонтерської діяльності. Також Костянтин Володимирович виконав ще одну приємну місію, але вже стосовно викладачів ЦДПУ імені В. Винниченка – вручив Грамоту Верховної Ради України за заслуги перед українським народом проректору з науково-педагогічної роботи Євгену Олександровичу Клоцу.

26 грудня під Новорічні свята Первинна студентська профспілкова організація підготувала для студентів і викладачів ЦДПУ ім. Володимира Винниченка конкурс «Суперстудент 2018».

Після трьох годин різноманітних випробувань на інтелект, стильність, талант та вміння гарно рухатися перемогу здобув студент I курсу факультету фізичного виховання Олександр Коваленко.

Учасники конкурсу

Організатори розповіли, що «Суперстудент» проводять лише вдруге завдяки ініціативі, здебільшого, дівчат-студенток. Минулого разу перемогу здобув студент 2 курсу з факультету фізичного виховання Олександр Плотніков. Цього року участь у конкурсі взяли такі студенти:

Ілля Феденко — 2 курс факультету педагогіки та психології, Олександр Коваленко — 1 курс факультету фізичного виховання,

Суперстудент-2018: на сцені й за лаштунками

пробування. Одне — дати гідну відповідь на майже філософське питання. Друге — продемонструвати знання складових жіночої косметички. Здається, саме друге питання спантеличило багатьох учасників.

Конкурс талантів один із найважливіших етапів, адже саме за ним можна оцінити, наскільки серйозно учасники ставляться до перемоги. Завершальний вихід учасників — це вальс з партнеркою.

За лаштунками конкурсу

Тренування проходили протягом місяця. У конкурсі брали участь 10 хлопців із 8 факультетів. На репетиціях велика увага приділялася танцям, і з деякими конкурсантами тренувалися до-

були давно, і роблю з них новий одяг», — розповів конкурсант.

Також віршем власного написання вразив суддів Нікіта Шендеровський, а Євген Борса змусив серця багатьох дівчат у залі битися від проникливої декламації шекспірівського сонету мовою оригіналу. Звісно, виступи інших конкурсантів — запальне танго, контемп, малюнок, який робився прямо під час виступу одного з конкурсантів, виконання запальної пісні «Sex bomb» — не залишили глядачів байдужими.

Слово переможця

Олександр Коваленко після отримання корони поділився враженнями та розкрив деякі секрети свого особистого життя.

«По-перше, хочу подякувати

тата Константина Яриніча, Анна Трушевич, фотограф фотостудії «Уют» Інна Сердюк, переможниця конкурсу «Суперстудентка 2018» Марина Стеба, радіоведучий, режисер-постановник, редактор програми «Ранок з Україною» Богдан Корольов та директорка школи моделей і естетичного виховання «MIX Models» Олена Рудковська. Кожен з членів журі був з подарунком — Інна Сердюк та Марина Стеба подарували своїм фаворитам фотосесію.

Олена Рудковська декількох конкурсантів запросила на навчання у модельну школу «MIX Models». Як нам розповіли організатори, деякі хлопці почали свій шлях у модельному бізнесі саме із «Суперстудента». Учасника Віктора Українцеву запросили на міжнародний конкурс дизайнерів «Мода без кордонів», який щороку проводиться у нашому місті. Від народного депутата Константина Яриніча декілька конкурсантів

Автор фото - Валерія Мучлер

Георгій Таровик — 1 курс природничо-географічного факультету, Олександр Цибуля — 1 курс факультету історії та права, Євген Борса — 2 курс факультету іноземних мов, Микола Гаєвський — 1 курс факультету історії та права, Костянтин Колос — 2 курс фізико-математичного факультету, Владислав Лісовенко — 1 курс факультету педагогіки та психології, Нікіта Шендеровський — 2 курс факультету філології та журналістики, Віктор Українцев — 2 курс мистецького факультету.

Конкурсні баталії

«Суперстудент» складався з великої кількості танцювальних виходів. Організатори це аргументували тим, що від довгих дефіле глядачі втомлюються. Тому це змусило всіх учасників конкурсу танцювати.

В інтелектуальному конкурсі перед хлопцями стояло два ви-

датково. Адже за словами організаторів, їхня головна мета, щоб всі хлопці виглядали достойно. Велику кількість часу зайняли зйомки промо до конкурсу, які проходили у великому торговому центрі. Справжнім випробуванням для кожного із учасників виявилось невимушено поводитися перед камерою.

Конкурсні «родзинки»

Найбільшим здивуванням та відкриттям на конкурсі став Віктор Українцев, студент мистецького факультету, який презентував власну колекцію одягу. Невдовзі він братиме участь у проекті «Нового каналу» — «Подіум».

«Я шию на замовлення колекцію, яка називається «Golden time». У ній поєднується золотий та чорний кольори. Гасло цієї колекції «Дешево та гарно», адже я перешиваю речі, які у мене

куратору за таку активність, увагу і допомогу, а також моїй групі підтримки. Окремо хочу подякувати нашим організаторам Лілі, Христині та Олі за їх витрачений час. Чесно, не очікував, що переможу, багато було сильних конкурентів. Відчуття неймовірні!

Наразі у мене немає дівчини. Не знаю, якою вона повинна бути, з кожним роком смаки змінюються. У таких справах тільки серце повинно підказати», — зізнався «Суперстудент 2018».

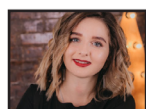
Другим віце-містером став Владислав Лісовенко. Звання першого віце-містера отримав Колос Костянтин.

Брендові бонуси

Подібні конкурси, їх підготовка, рівень, учасники завжди формують обличчя університету, додають йому брендовості. Не останнім імідж-маркером є й склад журі: помічниця народного депу-

отримали павер банку, а Богдан Корольов подарував безкоштовні білети на концерт Сергія Бабкіна.

Ректор Олег Анатолійович Семенюк прокоментував свої враження від конкурсу: «Хочу сказати, що останнім часом у нас студентки такі балувані, що не всі ходять на пари, а тут майже повний зал, дуже непогано. Я не за кого не вболівав, був нейтральним. Хлопці зазвичай не дуже хочуть виходити на сцену, але вони себе переборили. Мені сподобався технічний рівень проведення конкурсу, цікавий сценарій, підводки до випробувань. Я думаю, наступного року цьому конкурсу бути, тому що організатори намагаються його вдосконалювати, шукають нові формати».

Валерія Мучлер

студентка II курсу факультету філології та журналістики

Проект українського правопису-2018: Ухвалити не можна відтермінувати

15 серпня 2018 року було опубліковано для громадського обговорення проект Українського правопису в новій редакції. Ясна річ, що до цього процесу долучилися й науковці нашого університету. Ми вирішили запросити до слова завідувачку кафедри української мови, професора **Світлану Ковтюх** та старшого викладача кафедри перекладу, прикладної та загальної лінгвістики, перекладача-практика, одного з адміністраторів групи «Український правопис-2018» у мережі Фейсбук **Богдана Стасюка**.

Світлана Ковтюх:

На кафедрі української мови я була ініціатором обговорення нової редакції Українського правопису, і за підсумками дискусії ми підписали разом з колегами з кафедр української філології інших університетів лист-звернення до Міністерства освіти і науки України, у якому зазначили, що правопис покликаний відбивати, кодифікувати, утверджувати, популяризувати найвиразніші національні мовні особливості, проте через несприятливі обставини для розвитку української мови такі особливості в радянський час – у 30-80-х роках ХХ століття – з нашого правопису було усунуто. Ідеться щонайменше про 19 змін, які було запропоновано в Проекті найновішої редакції українського правопису 1999 року. Повернути ці зміни до чинного правопису є нагальним завданням. А вже Проект 1999 року, запропонований колективом провідних мовознавців на чолі з членом-кореспондентом НАН України Василем Васильовичем Німчуком, був схвалений фахівцями, і його мав ратифікувати, але так і не зробив цього, президент Леонід Кучма ще 2002 року. До речі, багатьох науковців-філологів обурило те, що до складу нової Української національної комісії з питань правопису, яка почала діяти із 17 червня 2015 року, тоді ще живий Василь Німчук не увійшов через нібито пенсійний вік. І взагалі, чомусь у складі цієї комісії побільшало нефахівців з української філології, там опинилися технарі, економісти. І виходить, що серед 25 членів цієї комісії не більше десятка прихильників змін, за які ратував, зокрема, і Василь Німчук.

Якщо говорити про проект Українського правопису-2018 по суті, то в ньому немає чіткої засадничої концепції. Там багато орфографічних, пунктуаційних, стилістичних, технічних огріхів. Це ніби клаптикова ковдра, окремі частини якої готували особи, ко-

трі не знали про зміни в інших сегментах роботи. Або проект підготовлено наспіх, без редакторських вичиток, без ознайомлення з ним усіх членів Української національної комісії з питань правопису. Навіть було залишено некоректні формулювання з попередньої редакції правопису 1993 року. Щоб догодити представникам різних поглядів, було подано багато не виправданих варіантів, які тільки утрудняють вивчення української мови.

Немає заперечень щодо написання **пів** з іншими словами. Важливим, але половинчастим є правило про варіантне написання **и/і** перед приголосними **[н], [р]** на зразок *ирій, индик*. Знову ж таки немає чіткості щодо вживання звуків **[г], [ґ], [х]** переважно в іншомовних словах. Щодо написання літер **т/ф** на місці грецької **θ** (тета), то в проекті запропоновано варіантність, на мою думку, цього не треба робити. Якщо кодифікувати всі пропозиції 1999 року, то далі можна прийняти подвійну норму на 10 років для пересічних громадян. Проте ЗМІ, навчальні заклади, видавництва, чиновники всіх рівнів повинні поспідовно дотримуватися нових норм. Люди дуже швидко опанували б нове введення, якби чули по радіо, на телебаченні, в установах зразкове українське літературне мовлення.

Як і в Українському правописі 1928 року, як і в Проекті 1999 року варто було б однозначно запровадити написання з **[j]** у словах на зразок артеріяльний, матеріяльний. Недоречною видається варіативність передачі буквосполучення **au** через **av** або **ay** (*аудиторія* і *авдиторія*). Звісно, варіантність притаманна українській мові, але це не означає, що її потрібно штучно плодити. Абсолютно виправданою я вважаю норму передачі в англійцях літери **W** через **v** (наприклад, *вікенд*), але треба точніше сформулювати це правило.

Рекомендації щодо написання **и/і** в іншомовних словах вийшли дещо некоректними. Чому б не поширити «правило дев'ятки» на всі власні назви, адже фактично ще з 1993 року на географічні назви (навівши їх окремим списком) поширили норму написання з **и** після 9 відомих приголосних. У проекті-2018 зовсім не сказано про те, що *бюджет, н'юре* треба писати з апострофом, і така норма повернула б нашу мову в її українське русло, а також про те,

що іменники з кінцевим **-о** після приголосних (*кіно, метро*) треба відмінювати, як це було в Проекті 1999 року. До того ж, ніяким боком не зачепили передачу російських власних назв українською мовою та українських власних назв латиницею.

Дивним чином розв'язана проблема вживання закінчення **-и** в родовому відмінку однини іменників III відміни та деяких іменників IV відміни, де подібну норму запропоновано вживати лише в художніх текстах. Знаєте, це наче повернення до Валуєвського циркуляру 1863 року, який також обмежував використання української мови тільки в красному письменстві. Як на мене, цю норму треба повністю відновити.

До позитивних моментів варто зарахувати, зокрема, наведення як прикладів нових слів у багатьох частинах правопису. Але одне суттєве зауваження: варто було більше подати прикладів речень із творів репресованих письменників, а також знакових митців доби

діслати цей варіант проекту на кафедри, у фахові установи, ще раз ознайомитися, можливо, виправити неточності, а потім ратифікувати й оприлюднити. Краще відтермінувати, але за основу взяти Проект 1999 року.

Богдан Стасюк:

Торік, починаючи з кінця літа, тільки ледачий не висловлювався на теми нової редакції правопису. Серед ледачих затесалися не тільки філологи, яким сам статус велів багато говорити на цю тему. Висловлювалися політики, блогери, журналісти, релігієзнавці і навіть... фізики. З одного боку, це очікувано, бо мова – це інструмент, яким користуються геть усі. З іншого – фахову неупереджену оцінку вкрай складним процесам творення норми в цифрову добу на політично строкатому тлі, де

відновленої незалежності України після 1991 року; приклади з творів письменників, які занадто себе запламували в радянську епоху, просто прибрати.

Якщо підсумувати сказане, то моя думка така: проект українського правопису 2018 року не варто затверджувати, і я про це написала в листі на адресу МОН. Необхідно після опрацювання робочою групою Української національної комісії з питань правопису надісланих пропозицій зібрати розширений пленум Інституту української мови НАНУ за участю членів комісії з питань правопису, завідувачів кафедр української мови вишів, провідних українських мовознавців, варто запросити закордонних фахівців. Підготувати анкету на кшталт такої, яку пропонували 1999 року, відобразити в ній пропонувані зміни, за необхідності варіанти. Провести анкетування-голосування. Далі члени Української національної комісії з питань правопису готують новий проект, робоча група редагує, кожен член комісії читає (чого не було зроблено), про що ставить підпис у спеціальному документі. Після чого варто на-

прихильність / опозиція до банального питання про спектр застосування букви **Г** прирівнюється до державного будівництва або ж, навпаки, запроданства та хунвейбінства, спроможні дати тільки люди, глибоко й усебічно обізнані в процесах, історичному тлі і – головне – задачах, які має виконувати Новий Правопис в епоху, коли словами року за кордоном стають емоції, а бездумне копіювання текстів в Інтернеті плодить помилки в геометричній прогресії, а разом із ними й несе зміни в уявленні про узус (усталене слововживання) та норми кодифікації.

Чи став #проект-2018 (чий текст нібито вже лежить на столі Кабміну для розгляду) елегантною, рішучою, науково обґрунтованою та всебічно зваженою відповіддю на запит, який понад десять років існує в суспільстві на реформу орфографії? На жаль, із погляду практика-перекладача та викладача іноземної філології, якому за фахом довелося і з термінологічними стандартами працювати, й іншомовні тексти найрізноманітніших жанрів перекладати, і (найважливіше)

пояснювати правописні закономірності й тонкощі студентам, відповідально заявляю – ні, не став. Як не дивно, найслабшою ланкою в роботі Національної комісії, яка готувала реформу, стали... люди, які мали найвищий кредит довіри, фахівці Академії, спеціалісти профільних мовних установ.

Проблема нового правопису найбільше полягає не в нібито скандальних замінах «проект» на «проект» або «ефір» на «етер». Проект документу, набраний різними шрифтами, позбавлений тривіальної навігації по тексті аж рябів від незліченних друкарських помилок, суперечливих алогічних тверджень та взаемовиключних положень. Нова редакція виявилася таким собі трупом на лабораторному столі Франкенштейна, бездумно зліпленому з різних «вордівських» документів та абияк приведеному до ладу невідомим загалу аспірантом, асистентом чи просто науковим «рабом». Документ, який три роки в цілковитій тиші вимучував колектив комісії, тільки утвердив уважних читачів проекту-2018, що основним ревнителем та хранителем Правопису до нього глибоко байдуже. Інакше чим можна пояснити той факт, що ілюстративний ряд до розділу про синтаксис начисто списаний (точніше безперешкодно існує) з 1946 року? Як має почуватися студент, котрий раптом на 27 році існування незалежної України та її національної академії наук дізнається, що окремі пунктуаційні правила закріплені цитатами з поеми Бажана «Безсмертя. Три повісті про товариша Кірова» (1937)? Чим чверть століття займався Інститут української мови, якщо формально «забув» ввести в юридичне поле навіть ту редакцію, якої ми навчаємо в школах дітей, а Мініюст досі послуговується останньою підрадянською версією? Коли автор цих рядків слово за словом перебирав положення проекту-2018, то раптом зрозумів, що високочолі академіки банально розучилися любити свою роботу, ставитися до неї відповідально, професійно, осмислено та з відчуттям вагомості, яку її результат матиме для всіх співгромадян протягом наступних десятиліть.

Що далі? Що б не прийняв Кабмін у 2019 році (а є така думка, що нову версію / редакцію мовної конституції країни запустять паралельно із розглядом та, можливо, ухваленням т. зв. «Громадського закону про мову», прийнятим у 1-му читанні), воно нізащо не вдовольнить 100 % зацікавлених людей, як фахівців, так і пересічних користувачів. Точно знаю одне – перевчатися потрібно буде всім. Кому збайдужіло, а кому – наступивши на горло власним переконанням та вподобанням. Правопис як норму згубить не окреме написання «пів» зі словами чи «ирій» з «индиками», правопис загнеться від хаосу та анархії, яку, в свою чергу, водночас плодить і надмірна екзальтованість, і цілковита байдужість до мови.

Дмитро Шульга

старший викладач кафедри журналістики, видавничої справи та редагування, кандидат філологічних наук

Павло і Тетяна Андронатій: «У нас справжня сімейка Адамсів...»

Їхній сім'ї майже чверть століття, з них Павло віддав роботи в університеті — 23 роки, Тетяна — 10 років.

Навчалися разом у педагогічному інституті ім. О. С. Пушкіна (тепер — ЦДПУ ім. В. Винниченка) на одному факультеті та курсі. Нині разом працюють на кафедрі інформатики фізико-математичного факультету. Тетяна — старший лаборант комп'ютерної лабораторії, Павло — викладач кафедри. У сім'ї три доньки та вже є онука. Про сімейне життя і спільну роботу в розмові з «УМ» розповідає подружжя.

«МИ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ ВИПАДКОВО...»

Тетяна згадує, що з Павлом познайомилась випадково, на занятті з психології. Вона сиділа з подругою, а позаду — якісь хлопці. Дівчата не звернули на них уваги, позаяк були зразковими студентками. Далі — перша зустріч на День міста в компанії друзів. Зізнаються, що разом вони часто прогулювали пари, а після першої сесії їх мало не відрухува-

ли. Тетяна навіть не підозрювала, що Павло — її майбутній чоловік. «Разом завдання виконували, на природу ходили. Було таке, що Павло зранку зустрічав мене з квітами, але одразу думала, що він у чомусь провинився», — додає Тетяна. Рішення одружитись виникло спонтанно: «Пішли до РАЦСу, подали заяву, а потім поставили батьків перед фактом».

«МІЙ ЧОЛОВІК НЕ ЛЮБИТЬ СЮРПРИЗІВ...»

За 24 роки подружнього життя романтика не зникла. На день народження дружини Павло зранку обов'язково купує квіти та десерт до кави.

У свою сім'ю Тетяна внесла звичай: на будь-яке свято повинен бути сюрприз, утім Павло цього не любить. Для нього подарунком — це щось корисне.

На свята родина збирається разом. «Сім'я — це ті люди, яких любиш, не зважаючи ні на що. Це підтримка, опора й віра в краще, у майбутнє. Це все найцінніше, що є в моєму житті», — говорить Павло. Тетяна переконана, що в сім'ї

має бути взаєморозуміння, тоді всім буде комфортно.

«ІНОДІ ДИВЮЮСЬ, ЯК МИ СТІЛЬКИ РОКІВ РАЗОМ»

«Я завжди говорю, що в нас сімейка Адамсів, при цьому справжні Адамси відпочивають», — жартує Тетяна. — Коли ми разом вечеряємо, це не проходить спокійно. Завжди хтось починає сміятися, а тоді всім весело».

У сім'ї немає чіткого розподілу обов'язків. Якщо дружина на роботі, то Павло наводить лад у помешканні, і навпаки.

Для Тетяни найскладнішими в сімейному житті є проблеми взаємопорозуміння. Вона — людина більш закрита, а Павло говорить усе, що думає, відтак важко знаходиться компроміс. «Іноді дивуюсь, як ми стільки років разом», — зізнається Тетяна.

У жіночому царстві Павлові інколи не вистачає помічника, проте вже має зятя та чекає нових, ще й онуки попереду. Сподівається, що буде з ким порибалити. Рятуватись від жінок не доводиться. «Найкращий захист — це на-

Фото із сімейного архіву

пад», — жартує Павло. Говорить, що дівчата — це дуже класно, але якщо вже втомлюють, то має навушники й комп'ютерні ігри.

«ПРІОРИТЕТ У РОБОТІ МОЖЕ БУТИ ЛИШЕ В ТИХ ЛЮДЕЙ, КОТРІ НЕ МАЮТЬ СІМ'Ї»

Тетяна впевнена, що працювати на одній роботі з чоловіком важко: постійно один в одного на виду. Робочі проблеми, на жаль, виливаються вдома. Але є плюс: якщо в Павла немає занять, то він може замінити її, а вона його.

Для Павла працювати разом з дружиною нескладно. Серед переваг виокремлює взаємодопомогу, спільних друзів та щоденну дорогу разом. «Недолік один: дуже рідко можна запитати ввечері, як минув робочий день, і не знати наперед відповіді на це запитання», — іронізує Павло.

У Тетяни і Павла Андронатій сім'я та діти завжди на першому місці: «Пріоритет у роботі може бути лише в тих людей, які не мають сім'ї».

Лариса Пінчевська

студентка III курсу факультету філології та журналістики

Чого бояться студенти?

Переважає більшість студентів на питання про їх найбільший страх, відповідає коротко: «Сесія!». Це класичний студентський страх, який уже став персонажем численних жартів та анекдотів. Ми так само вирішили пожартувати на тему студентських страхів через спеціфіку факультетів нашого університету.

МИСТЕЦЬКИЙ ФАКУЛЬТЕТ

Музиканти бояться почувти в скреготі маршрутки 8 сонату Бетховена.

Художники бояться, що кожен портрет буде уважно стежити за ними.

Танцюристи бояться почати танець не з тієї ноги.

ФАКУЛЬТЕТ ПЕДАГОГІКИ ТА ПСИХОЛОГІЇ

Педагоги бояться, що їм даруватимуть лише вальдорфські іграшки.

Психологи бояться зустріти абсолютно адекватну людину.

ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Англіїці бояться зустріти привид Шекспіра.

Німці бояться Братів Грімм.

Перекладачі бояться на парі з англійської почати розмовляти німецькою.

ФАКУЛЬТЕТ ІСТОРІЇ ТА ПРАВА

Історики бояться, що на іспиті їх буде чекати Троянський кінь.

Політологи бояться зникнення всіх політиків і повернення теократії.

Правники бояться повністю вивчити Конституцію і всі закони, а через день будуть нові правки.

ФАКУЛЬТЕТ ФІЛОЛОГІЇ ТА ЖУРНАЛІСТИКИ

Філологи бояться, що їх любов буде немов криниці дно студене.

Журналісти бояться іздати в машинах із багажником.

ПРИРОДНИЧО-ГЕОГРАФІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

Біологи бояться, що скелет у шафі почне рухатись.

Географи бояться загубитись у трьох соснах

Хіміки бояться, що елементи з таблиці Мен-

делєєва змінять свої назви.

ФІЗИКО-МАТЕМАТИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ

Математики бояться аудиторій без кутів.

Статисти бояться, що повернеться римська система обчислювання.

Інформатики бояться, що після чергового вірусу комп'ютер почне кашляти та пчихати.

Фізики бояться помсти Ейнштейна.

ФАКУЛЬТЕТ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

Спортсмени бояться, що на іспити приведуть справжнього козла.

Майбутні фізкультурники бояться, що в майбутньому їм будуть дарувати лише м'ячі.

СТУДЕНТСЬКА МАНТРА ПРОТИ СТРАХУ

Студент 1 курсу: Ну все, виженуть. Виженуть...

Студент 2 курсу: А може не виженуть? Та ні, не виженуть.

Студент 3 курсу: Ну, тепер не виженуть...

4 курс: Ну, точно не виженуть...
Магістр: Хай тільки спробують!

#ВільнаКолонка

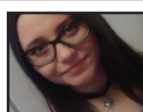
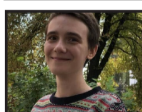
Успіх – це ми самі

Який він, успішний студент? Точно не той, хто вдень і вночі сидить за книжками, і не той, хто днями висить у соцмережах. Це швидше людина, яка знає, чого хоче в цьому житті, котра вміє розподіляти час, яка ніколи нікуди не запізнюється, та, що, давши слово, завжди його дотримується. Хтось скаже, що «І тут Остапа понесло». Ні, друзі, не понесло. Просто дуже хочеться, щоб хоча б декілька таких студентів було в кожній нашій академічній групі. А далі спрацює закон «солоного огірка»: усі, хто буде поруч, стануть такими ж.

А навіщо нам успішний студент? Так, нині без такого здобувача освіти зовсім сутужно. Бо дуже хотілося б, щоб до тебе на заняття (до яких, до речі, ти готуєшся тижнями) приходили не лише ті, хто не влаштувався на роботу, а всі, хто хоче стати професіоналом. Я мрію, аби на зустрічі з цікавими людьми не ми, викладачі «запрошували» студентів, а вони просили нас прийти, бо зустріч ця проводиться не під час занять, а далеко після них. Дуже хочу, щоб випускник нашого факультету, влаштувавшись на роботу за спеціальністю, ніколи не казав своїм

знайомим відоме «забудь усе, що тебе вчили в університеті». Мрію, аби кожен наш випускник був «на ти» із сучасною технікою, щоби він почував себе вільною людиною у своїй державі.

А що треба зробити, аби таке сталося? По-перше, ми, викладачі, теж маємо змінитися, бо це саме ми демонструємо нашому «учневі», як треба жити в сьогоденному суспільстві. По-друге, кожен із нас — будь то викладач чи студент, повинен вимагати до себе поваги, бути гідним її. По-третє, треба докорінно змінити навчальний процес: він повинен перестати бути навчальним. Це має бути обмін досвідом і знаннями, умінням спілкуватися й знаходити компроміс. По-четверте, успіх — це тяжка повсякденна праця. І якщо хтось, ховаючись за спину інших, думає, що визнання можна здобувати по-різному, то він дуже помиляється. Визнання суспільства — це величина змінна, а визнання життя — стала. І чим цілеспрямованіше ми йтимемо до цього визнання, тим більше успіхів здобудемо!

Ілона Рожанчук, Поліна Грім
студентки II курсу факультету філології та журналістики

Людмила Кричун
декан факультету філології та журналістики, кандидат філологічних наук, доцент